

Aneta Váchová, *Jiří Chalupa a činnost Odboru mladých spolku divadelních ochotníků v Havlíčkově Brodě 1938–1945. Bakalářská práce Filozofické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích*, České Budějovice 2018, 67 s.

Posudek oponenta bakalářské práce

Práce Anety Váchové se zabývá neotřelým tématem přenosu prvků moderního divadelnictví do maloměstského ochotnického divadla počátku 20. století. Práce má logicky vystavěnou strukturu a přináší řadu zajímavých informací, které se mohou stát východiskem dalšího zkoumání.

Textu však chybí několik náležitostí, které bych od kvalifikační práce bakalářského stupně očekávala. Autorka jen velmi stručně komentuje sekundární literaturu, z níž vychází zejména při zpracování úvodních kapitol, jež se zabývají českým avantgardním divadlem. Kritická reflexe použité literatury by byla na místě mimo jiné proto, že část citovaných textů vyšla ještě před rokem 1989, tedy v době, kdy mělo moderní umění včetně v práci mnohokrát zmíněného díla V+W v Československu stále ještě potíže.

Podobně chybí i důsledné zhodnocení užívaných primárních pramenů. Autorka vychází z dokumentů někdejšího ochotnického souboru, novinových kritik, soukromých dokumentů a pamětnického vyprávění. Zjevně si přitom uvědomuje úskalí těchto „svědectví“, naznačuje to však jen velmi stručně v úvodu své práce. Neřeší například otázku interpretace a měřítka pochvalných zmínek v zápiscích spolku i v regionálním tisku, o jehož schopnosti posoudit umělecké kvality místních ochotnických představení lze pochybovat. Není zmíněno, co autorku vedlo sledovat právě osobnosti Jiřího Chalupy a jeho sestry, vedle pozdější profesionální kariéry obou čtenář tuší i jistou osobní spojitost, která by (pokud existuje), měla být připomenuta.

Úvodní kapitoly přinášejí přehled dějin české avantgardní scény; ne zcela dokonalá vyváženost a provázanost těchto textů je spíše literární než odbornou slabinou práce. Poněkud stranou pozornosti však zůstala tradice ochotnického divadla v Havlíčkově Brodě a okolí. Lze předpokládat, že vedle Spolku divadelních ochotníků připravovala představení divadelního rázu i jiná uskupení. Případné srovnání by mohlo být zajímavé a patrně by přineslo jiné výsledky než uvedené porovnání s Horáckým divadlem, které se posléze plně profesionalizovalo a stalo se jedinou stálou scénou v regionu.

Na základě dostupných archiválií Aneta Váchová sledovala i řízení a hospodaření spolku divadelních ochotníků, velmi pěkné je porovnání dochovaného obrazového materiálu

z Havlíčkova Brodu s fotoarchivem Národního divadla v Praze. Poněkud otevřená a nedostatečně proargumentovaná zůstává interpretace dosažených poznatků. Byl konflikt mezi „starým“ spolkem a Odborem mladých skutečně problémem tradice a moderny v uměleckém slova smyslu, nebo jen generační či osobní rozepří účastníků? Byla tolikrát proklamovaná modernita Jiřího Chalupy a jeho společníků vědomým a cíleným přihlášením se k novým uměleckým směrům, nebo spíše intuitivní revoltou a nápodobou vzdálených pražských vzorů? Co umožnilo havlíckobrodskému ochotnickému spolku vytrvat až do výslovného zákazu českého divadla v době protektorátu?

Bakalářská práce Anety Váchové nemá zásadní nedostatky, její jednotlivé části a aspekty by však potřebovaly lépe propracovat ve smyslu kritického zhodnocení zdrojů, zřetelného oddělení přejatých informací a zdůvodnění vlastních interpretací. Textu by prospěla jazyková korektura, nedostatečné jsou rovněž popisky fotografií v příloze.

Z výše uvedených důvodů doporučuji bakalářskou práci Anety Váchové k obhajobě a hodnotím ji stupněm **velmi dobře**.

V Pelhřimově 10. 8. 2018

PhDr. Markéta Skořepová, Ph.D.